

en forklaring også fra Herlev Sygehus på, hvorfor det er sket.

Men både hr. Morten Østergaard og jeg ved da, at det her ikke er godt nok. Men samlet set går kræftbehandlingen langt, langt bedre end tidligere, men desværre, og det er trist for de patienter, det går ud over, er der altså en lille gruppe, der ikke har fået den rigtige behandling.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hvad nu hvis Det Radikale Venstre går til valg på, at der altid vil være medvind på cykelstierne fremover i Danmark, og vi så bagefter kommer og siger: Jo, men der var medvind halvdelen af året, så det går langt bedre end tidligere? Det er jo det, der er pointen her. Man har lovet noget, men har man holdt det?

Jeg forstår hr. Jørgen Winther sådan, at svaret er nej. Situationen er ikke sådan, at borgerne i dag har en reel og konkret garanti for behandling af alle sygdomme inden for en fastsat periode. Det kan man jo bare sige. Derefter må man svare på: Hvorfor er det ikke sådan? Det er sjovt nok, at hvis man taler om politisk ledelse og politisk ansvar, må vi jo konstatere, at den, der har ansvaret for Sundhedsstyrelsen og de ting, der ikke er foregået der, og som skulle være sket efter den lov, man selv har fremhævet, ja, den person har alle travlt med at frikende for ansvaret.

Er det ikke ansvarsforflygtigelse? Er det ikke lige præcis den brøde, som hr. Jørgen Winther påpeger er foregået på Herlev Sygehus? Ministeren har her i salen sagt, at det er almen viden, at tingene ikke er, som de fremgår af regeringsgrundlaget 2001. Det er almen viden, sagde ministeren. Alligevel er der gået 5 år, før man griber ind. Er det ikke et politisk svigt af dimensioner?

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Hr. Morten Østergaard tror, at jeg taler mod bedre vidende, eller også er det, fordi der måske er lidt uvidenhed til stede.

Vi, der har været i Folketinget i flere år, har alle sammen vidst, at det gennem længere tid har været sådan, at nogle strålepatienter ikke fik behandling hurtigt nok. Det, ministeren ikke vidste, og det, vi andre politikere ikke vidste, var, at man ikke opfyldte lovens hensigt og betingelser, netop det, at de skulle tilbydes en behandling enten på et andet sygehus i Danmark

eller tilbydes behandling på et sygehus i udlandet. Det er det, der ikke er sket.

Jeg vil gerne sige, at det da er ærgerligt, at vores minister, som arbejder meget, ikke kan finde sig rundt på sygehusene og kontrollere det hele. Var det sket, havde der været mulighed for det. Men jeg tror, at hr. Morten Østergaard, hvis man skal være helt ærlig, kan erkende, at en minister altså ikke kan køre rundt og være revisor på alle sygehuse på en gang. Så snart ministeren fik kendskab til det her område, reagerede ministeren hurtigt, adækvat og prompte.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jeg vil lægge mig i kølvandet på det. Den behandlingsgaranti, som regeringen udstedte i sit regeringsgrundlag i 2001, var en reel og konkret garanti for behandling inden for en bestemt periode.

Jeg vil godt spørge Venstres ordfører: 1) Er det rigtigt? Den gælder vel ikke i dag, for der er vel ikke nogen behandlingsgaranti for borgerne inden for en bestemt periode? Er det ikke rigtigt? Og 2) Ville Venstres ordfører formulere sig sådan i dag? Er det også en sætning, som gælder i dag? Den blev skrevet i 2001, og vi er måske naivt gået ud fra, at hvad der blev skrevet i 2001 af samme regering også gør sig gældende i dag.

Men det kunne selvfølgelig også være, at man er blevet klogere og har sagt: Vi fik talt lidt for meget over os i 2001, og vi er lidt klogere, og vi drosler lidt ned på retorikken her i 2006.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Jeg vil først lige sige til fru Charlotte Fischer, at den første behandlingsgaranti i Danmark blev indført på min foranledning i efteråret 1992 i Århus Amt. Der foreslog jeg, at alvorligt syge kræftpatienter højst skulle vente 3 dage. Det blev så efter en aftale til 7 dage i stedet for. Og da opfattede jeg, og da mente jeg, at denne garanti var sådan, at så skulle sygehuset virkelig gøre alt, hvad det kunne, for at henvise til et andet sygehus, hvis man ikke kunne opfylde den behandlingsgaranti.

Så vil jeg sige, at vi har en tålmodig sundhedsminister, for hvor har han dog prøvet at forklare det mange gange. Den korte måde, og måske den pædagogiske måde, man kan sige det på, er, at garantien tilsiger for de alvorligt syge patienter, at det offentlige, altså sygehusene, skal gøre noget, når de ikke kan opfylde garan-